

Oogst

door Otto de Kat

Om deze tijd van het jaar is de grootste drukte voor de imker wel zo'n beetje voorbij. De explosieve voorjaarsgroei is nu definitief afgelopen, de zwerm drift is geluwd, de voorjaarsoogst is binnen en de meeste jonge moeren hebben inmiddels al een aardig broednest opgebouwd. Het seizoen zit er al weer bijna op en terwijl de nooit moe wordende bijen zich ijverig concentreren op het binnenhalen van de wintervoorraad, nemen de imkers even tijd om wat op adem te komen. Bij hun bijen uiteraard!

Wat is er mooier dan zo maar eens een kast open te maken en te kijken hoe dat nieuwe broednest zich ontwikkelt, de verse honing wordt opgeslagen en de jonge moer er uitziet (altijd is ze 'mooi', 'slank', of 'groot', vooral als er een nieuwsgierige collega-imker bij staat!). Wat is er mooier dan het kijken naar het af- en aanvliegen van al die duizenden zwoegertjes? Waar gaan ze naar toe? Waar komen ze vandaan? Of: 'Waar zijn de dreven, waar de velden van hunnen oogst?', zoals de dichter J.H. Leopold (1865-1925) in een prachtig gedicht over de bijen schreef. Omdat u nu toch even de tijd heeft, durf ik het aan hieronder die gevoelvolle poëtische overpeinzing van deze dichter in zijn geheel over te nemen. Lees die eens rustig door, een paar keer misschien. Ook als u zelden of nooit gedichten leest. Treffend beschrijft hij de honingraat ('ingelegden vloer') en het bijenlichaam ('het verwerende verguld van krom gebogen pantserplaten'). Dit gedicht, van die toch wel moeilijke dichter, zult u zeker kunnen waarderen. Omdat u van bijen houdt.

'Er is een ademen, een dauwen,
een wijkend zomerdagverflauwen,
waardoor alleen de maan opgaat.

O rijke, rijpe honingraat!
gekromde cellen liggen open,
te geef hun edel vocht, bedropen
van welig klevende overloed,
de deesem kostelijk doorvoed
smelt van de dun doorzichtig wassen
zes trappen af langs de terrassen
en stremt op ingelegden vloer
naar vakken regelen en snoer
gericht en uitgetelde rijen...
En rondom honderd gouden bijen
zijn zwevend, allen dicht gehuld
in het verwerende verguld
van krom gebogen pantserplaten,
kuras, waarvan de voegen laten
de borstels door, den gladden tars
de zwarte krabbelpoten dwars
gestoken, allen om den schat
bedrijvig van het open nat
en overzwermend met hun glans
den dichtbezette hemeltrans.
Waar zijn de dreven, waar de velden
van hunnen oogst? In welke zelden
bezochte streek is hun gewin?
Zijn achter deze hemelzalen
andere perken andre palen
een ongeweten buitbehalen
met iets van eeuwigheid er in?'